Майже люблю ці ночі. Не довші — більші.
Ця нагота зветься чомусь — листопад.
Діти моїх ровесників пишуть вірші,
випірнувши над нами і навіть над
музикою,
де їх розглядає в тиші
піднятий над землею на вилах брат.

Доки блукав я горами і містами,
доки забрів нарешті в цей падолист,
доки ці ночі, Господи мій, настали,
доки я переслухав
художній свист,
тільки слова моєї сивої мами
знов запахли мені, як перший покіс.

Паморочить не запах, а — коли запах
перестає, стихає в цій голизні —
так відходить вогонь...
В слабих його лапах
душу не заколишу — видно мені:
іскри випручуються з віків біснуватих
і випірнають, щезаючи у вишині.